

[Steen Folke]

yderligere forceret oprustning. Det er det, som ikke mindst den amerikanske administration i disse år er i færd med.

VS går ind for ensidige nedrustningsskridt. Vi mener ikke, der er nogen væsentlig risiko ved at tage ensidige nedrustningsskridt, og vi mener, at det er afgørende vigtigt at gå den vej. Vi tror ikke, at atomvåbnene bliver fjernet fra jordens overflade med ét slag. Vi tror heller ikke, at den ene eller den anden side har nogen realistisk mulighed for at gøre det med ét slag. Men vi mener, det er vigtigt, at der tages skridt, og hvis ikke man kan forhandle gensidige skridt igennem, mener vi, at det er rigtigt at tage ensidige skridt. Jeg vil gerne henvise til en person som Alva Myrdal, der har anbefalet denne teknik i den udformning, at man tager ensidige – måske begrænsede – skridt og så lader et stykke tid gå og ser, om modparten er enig, besvarer det positivt, kunne inspireres til at gøre noget lignende. Jeg vil gerne anbefale den model. Den mener jeg i hvert fald ikke man kan anfægte som synderlig risikabel på nogen måde – ikke engang de politikere, der er mere optaget af hele balancetankegangen.

VS går også ind for fastfrysning som et vigtigt første skridt på nedrustningsvejen. Det vil blokere for nogle af de oprustningsplaner, som findes – ikke mindst i USA, men også i Sovjetunionen. Derfor er det et vigtigt udgangspunkt for virkelige nedrustningsskridt.

Endelig støtter vi planerne om at oprette atomvåbenfri zoner både i Norden, i Centraleuropa og på Balkan. Jeg mener, at chancen for at få etableret en atomvåbenfri zone i Centraleuropa i nær fremtid måske er relativt mindre. Derimod skulle der være rimelig udsigt til at få det gjort på Balkan og i Norden, hvis de implicerede politikere her ville medvirke til det. Jeg mener i hvert fald ikke, at man skal udsætte disse planer med henvisning til, at nu skal alle ressourcer koncentreres om forhandlingerne om mellemdistance-raketterne.

Det er klart, at NATO-beslutningen om de 572 mellemdistance-raketter efter vores mening repræsenterer et nyt dødsensfarligt skridt på atomoprustningens vej, at denne beslutning virker destabiliserende, og at en udstationering af disse krydser- og Pershing II-raketter i høj grad vil have en destabiliserende funktion. Vi mener, at de må ses i

sammenhæng med den såkaldte counterforcestrategi, som skal muliggøre udslættelse af hovedparten af modstanderens atomarsenal med et såkaldt førsteslag, et overraskelsesangreb. Våbnene er meget hurtige og meget præcise, og det er en del af deres farlighed. Det gælder ikke mindst Pershing II-raketten.

Counterforcestrategien blev officiel amerikansk politik allerede under præsident Carter. Det er såmænd ikke noget, præsident Reagan har fundet på, det har været undervejs i mange år. Men det gør det naturligvis ikke mindre uacceptabelt at operere med disse forestillinger om, at man kan udslutte modstanderens atomvåbenarsenal og derigennem måske vinde en atomkrig. Man må nok sige, at præsident Reagan og hans administration er gået langt længere end forgængererne i retning af at flirte, om jeg så må sige, med tanker af den art, tale om muligheden for at vinde en atomkrig, muligheden for en begrænset atomkrig i Europa og anden slags sindssyge.

Vi vurderer ikke Reagans såkaldte nulløsning som seriøs, mener aldrig den har været det. Det er klart, at den er udformet på en sådan måde, at man måtte vide, at den var totalt uacceptabel for russerne.

Vi falder heller ikke i svime over Andropovs seneste tilbud, men kan godt forstå, at Sovjetunionen ikke kan se bort fra de atomvåben, der befinder sig i NATO-landene England og Frankrig.

Vi er ikke imponerede af udenrigsministerens brev til vicepræsident Bush, som blot sikrede, at Danmark ikke blev det allersidste land i Europa, der i praksis droppede den komplet urealistiske nulløsning.

Socialdemokratiets holdning er som sædvanlig svær at få hold på. Der er sket nye kolbøtter, siden vi havde debatten sidst for bare 2 måneder siden.

Hr. Kjeld Olesen har fremsat et 10 punkts program, som indeholder en række fornuftige, rimelige punkter, selv om det er for begrænset i sin rækkevidde i forhold til, hvad vi mener ville være det rigtige. Lad mig nævne de første af punkterne, de første 7 af de 10 punkter. Hr. Kjeld Olesen går ind for en fastfrysning af alle eksisterende atomvåbenarsenaler, kalder præsident Reagans nulløsning for uacceptabel, siger, at USA må tage næste skridt efter Sovjetunionens udspil, præciserer, at målet må være, at der ikke op-